

אמה של אסתר שחמורוב, אשר הביאה תהילה לישראל במשחקי אסיה, טוענת:

ההורים של הכוכבת, ליד חלק מן השלל שהביאה מהתחרויות בארץ וברחבי העולם. עד היום, היתה זו התמורה היחידה שזכתה בה, חרף כל מאמציה ומאמצי משפחתה. במשך ארבע שנים לא טרחה אף אחת מן הרשויות הרבות והעשירות המספלות בספורט במדינה לעזור להוריה מעוטיהיכולת, למרות שאסתר התגלתה ככישרון.

זהב - יש! כסף - אין!

עד באנגקוק, היא היתה אלמונית. אומנם לשוחרי האתלטיקה הקלה ברחבי הארץ מוכר שמה לא מהיום. אך לקורא העיתונים הממוצע, לא אמר שמה דבר. אחריו באנגקוק, התפוצץ שמה ברחבי ישראל ככוכבי שביט. אסתר שחמורוב, הכוכבת שזכתה בשתי מדליות זהב ואחת כסף. מאמנה, עמיצור שפירא, גילה אותה לפני שנתיים. הוא הבחין מייד

ר בית מלא מדליות. על הקירות, במגירות, על הארונות — גביעים, סמלים, תעודות, מדליות. הכל זהב, אבל בכיס — אין כלום. הרבה מאוד כבוד למשפחה, כבוד למדינה. אבל לאסתר בעצמה, ולמשפחה שלה — רק הוצאות והוצאות. כבר מילדות ידענו שאסתר רוצה להיות ספורטאית. שבועיים אחרי שגמרה בית-ספר עממי נכנסתי איתה לחנות לבגדי ספורט. אמרתי שאני רוצה לקנות לילדה מכנסי התי-עמלות. ראיתי שם בחנות שני גביעים, או הבנתי שגם ספורטאים גדולים קונים שם. שאלתי את המוכרת איפה הכתובת של הספורטאים. היא אמרה לי שאת הכתובת היא לא יודעת, אבל אם אני רוצה שהילדה תלמד ותתקדם בספורט, אז שאני אקח אר-טובוס מספר 1 ולנסוע איתו עד הסוף. בסוף, היא אמרה, יש בניין של ספורטאים.

השעון קובע. לא התעודות

ל מחרת לקחתי את אסתר לאוטובוס 1, וזה היה בית הפועל בתל-אביב. כי שנכנסנו היה כל הבניין ריק והכל היה סגור. חוץ מחדר אחד, שם ראיתי דגל ועל-יד שולחן ישב בחור. ניגשתי אליו ואמרתי לו: „הבת שלי מצ-טינת בספורט. תפנה אותי לאדם המתאים. הוא אמר לי שכולם בחופש עכשיו, והציע לי לקחת את אסתר לבית-ברנר. הלכנו לבית-ברנר ושם דיברתי עם ה-מאמן אהרון שפינקא. אמרתי לו שהבת שלי הולכת ללמוד בתיכון, ועכשיו זה חופש

מנוחת הלוחמת עם שובה הסירה נערת הזהב מצווארה את שלוש ה-מדליות שהביאה, ישבה לתפוס רגע שלווה.

אלופת אסיה אסתר בעת הקפיצה לרוחק במיטגרת קרביחמש בתחרויות בי-באנגקוק. היא קפצה למרחק 6.20 מטר, אולם נחתה על יס-בנה, איבדה 30 ס"מ. קפיצה היא מיקצוע חדש אצל אסתר, ומאמנה, עמיצור שפירא, מא-מיו שגם בו תוכל להגיע להישגים מרשימים, ואולי תקבע תוצאות בקנה-מידה בינלאומי.

כאוצר שלפניו, התפטר מכל תפקידיו, החל מקריש את כל זמנו לאימוי-ניה. „יש לה עתיד מזהיר“, קובע הוא. ב-1972, באולימפיאדת מינכן, נוכח שהיא אלופה גם בקנה-מידה עולמי, לא רק אסיאני. חשוב מאוד שהמדינה תעזור לספורטאית כזו. יש לנו מעט ספורטאים כאלה בי-ארץ? „על הצורה בה עוזרת המדינה לספורטאים כאלה, סיפרה הי-שבוע לכתבת, „העולם הזה“, ציפורה כסלו, אמה של אסתר:

לא או, ולא אחרי זה. תמיד הייתי צריכה לבדוק את הקיטבן שלה לראות מה חסר לה. היא ידעה שכסף אין לנו ולא רצתה שאני אוציא עליה. אבל זה בלתי אפשרי. היא צריכה לה-גיש טוב והופשיה על המיגרש. אז אני עובדת וקונה לה מה שאני יכולה.

שוברת שיאים

כמו כוסות

חרי החופש הגדול חזר המאמן של הפועל תל-אביב. אך שהוא יצא למג-רש, וראה את אסתר, אמר: „יש משהו על המגרש.“

הוא לקח אותה לידיים ואסתר התחילה באימונים רציניים, פעמיים בשבוע, חמש-שש שעות. אני מצידי התחלתי להכין לה אוכל מיוחד. הרבה בשר, דגים, ומיצים. ההוצאות עלו ועלו. כסף לנסיעות, כסף לי-בגדים, כסף לאוכל מיוחד. אף אחד לא עזר בזה, ולא עזרו לנו עד היום.

התחילו הלימודים, שנה ראשונה בתיכון מיקצועי, ואסתר התחילה לזכות בתחרויות. במגרש המכביה, בוינגייט, בהפועל, היא שברה שיאים כמו כוסות. בגיל 14 וחצי היא נסעה לתחרות בפעם הראשונה לחוץ-לארץ, דגמרק. את הוצאות הנסיעה שילמו, ונתנו לה גם כסף-כיס, שניים וחצי דולר ליום.

היא חזרה ארצה, ושברה שוב פעם שיא אחרי שיא. לא היה מקום בבית הקטן שלנו לאלבומים ולעיתונים ולתעודות ול-מדליות שהיא הביאה, אבל עזרה והשי-

והודמנות בשבילה להתחיל להתאמן בס-פורט כי היא מצטיינת בכל דבר. שפינקא הסתכל על אסתר ואמר: „אולי, אולי.“ אמרתי לו: „מה אולי? קח את הי-תעודות-הצטיינות שלה בריצות ובקפיצות ותראה מה יש לך פה.“ על זה הוא ענה: „גברת, לא התעודות קובעות. השעון קובע.“ אבל הוא הזמין אותה לבוא ביום שני בעוד שבוע למיגרש המכביה.

עם כל אימון,

החשק גדל

יום שני רצתי מהר הביתה מה-ע-בודה, לראות אם הבת הלכה כבר. ומה אני רואה? הבת בבית, שוכבת במיטה. כשראתה אותי באה, היא הגישה לי כוס תה. כל הדירה היתה מסודרת. נורא כעסתי, אבל ראיתי איזה ילדה נהדרת זאת, שחושבת רק איך לעשות לי את החיים יותר קלים. אז אמרתי לה בשקט: „אסתר, היום היית צריכה ללכת, שכחתי? או היא ענתה לי שאולי לא תלך. אולי תעבוד ותעזור לי. אמרתי לה „אסתר. אלה שטויות. בפעם הראשונה קשה ללכת למקום שלא מכירים. אבל אחרי הפעם הראשונה תתרגלי.“ זיכרתי אותה ודחפתי אותה, ובסוף היא הלכה. כשהיא חזרה ממגרש-המכביה, היא היתה מאושרת. בפעם השניה כבר הלכה ברצון.

עם כל אימון, החשק שלה הלך וגדל. ראיתי שבבגדים שיש לה היא לא יכולה להתאמן, אז קניתי לה חולצת טריקו, נעלי-התעמלות וקיטבן. היא אף פעם לא ביקשה בעצמה כלום.